

လှိုင်လှိုင်လှိုင် | ဝတ်

မြယ်နှာ

အချစ်ဦးပေးတဲ့အလွမ်းချို

"အဝတ်မြန်မြန်လဲစမ်းပါ ထူးရယ်။ လေယာဉ်ချိန် နီးနေပြီ၊ လာကြို ခိုင်းတာ မကြိုရင် မာမီ စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်နော်"

တီဗီနှင့် ဗီစီဒီကို ဆက်သွယ်ထားသော ပလပ်ကြိုးကို ဖြုတ်ပြီး မီးခ လုတ်ကိုပါပိတ်ရင်းက လေသံမာနှင့် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

"ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မသိဘူး၊ ပျာယာခတ်နေတာပဲ၊ ကိုယ့်ဘာ သာကိုယ် သွားကြိုပေါ့"

"ထူးကို မာမီ ကြိုခိုင်းတာနော်၊ နှောင်းနှောင်းကို ကြိုခိုင်းတာ မဟု တ်ဘူး ၊ လွဲမှာ စိုးလို့ နှောင်းကလိုက်တာ၊ ထူးတာဝန်ပဲ၊ နှောင်းက အ ဖော်ပဲ"

"မာမီတို့ က ထွင်ပြန်ပြီ။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးတဲ့ လူကို အိမ်မှာ တ ည်းခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ သွားတောင်ကြိုရသေးတယ်။ ဘယ်လိုလူကြီး လည်း မသိဘူး"

ဆံပင်တိုလေးကို နဖူးပေါ်လှန်၍ လက်နှင့်သပ်တင်ကာ စိတ်ရှုပ်ထွေးသည့် အမူအရာနှင့် လှဲအိပ်နေရာမှ ထလိုက်သည် ။

"သွားပြီကွာ။ ဂိုးလာနေခါမှ "

"ပြန်လာရင် ဆက်ကြည့်၊ ရပါတယ်ကွယ်"

"ပြန်လာရင် ကျူရှင်သွားရဦးမယ်လေ။ ပြီးတော့ ဂိုက်လာမယ်။ စာ ကျက်ရမယ်။ ဟူး... နှောင်းရဲ့ ပုံစံခွက်ထဲမှာ မနေခင်လေးကို ထူးကို လွ ပ်လပ်စွာ စိတ်ကူးယဉ်ခွင့်ကို မပေးဘူး။ ကဲ... ဂိုးလေး ခဏနော်။ နော်

က် လေးငါးနာရီမှ ပြန်တွေ့မယ်နော် ဂိုး။ ခုတော့ သားသမီးတို့ ရဲ့ ဝတ္တရား အတိုင်း မြင့်မိုရ်တောင်ဦးမက ကြီးမားလှတဲ့ မာတာမွေးမိခင်ရဲ့ စိတ်အလိုနဲ့ ၊ အထိန်းတော်မကျ၊ ဆရာမ မကျ။ အဒေါ်မဟုတ်။ အစ်မ မဟုတ်တဲ့ ၊ နှောင်းနှောင်းရဲ့ စကားကို နားထောင်ပြီး သွားတော့မယ်။ ဘိုင့်.... ဘိုင့်..."

"ဟဲ့... ဟဲ့"

ထူးဆန်းဆန်းက ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ကာ ဆီမန်းမန်းသလိုပြောပြီး အဖုံးပေါ်မှ ဝမ်းဂိုးဟူသော ဒူးဖုံးရုံဘောင်းဘီလေးနှင့် အပြေးတစ်ပိုင်း ဆင်းသွား၏။

"ထူး၊ ဘယ်လဲ၊ အင်္ကျီလဲလေကွယ်"

"နောက်ကျနေပြီ။ နှောင်းနှောင်းသာ မြန်မြန်လာ၊ လေယာဉ်ဆိုက်တော့မယ်ဗျ"

"တီ... တီ... တီ"

"ဟဲ့... ဟာ... ဒီကောင်မလေး"

"ကားပေါ်ရောက်ပြီး တတိတိ ဟွန်းတီးနေသဖြင့် နှောင်းသက်ပိုင်မှာ စလင်းဘက်ကို ကပျာကယာကောက်ယူလိုက်ပြီး လှေကားပေါ်မှ အပြေးတစ်ပိုင်း ဆင်းလာရသည် ။

"ဒီကောင်မလေးဟာလေ၊ ဘောင်းဘီကြီးနဲ့ မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ အင်္ကျီကလည်း တွန့်ကြေ နေတာပဲ"

"အသေးအမွှားပါ နှောင်းနှောင်းရယ်၊ အသက်လည်း မကြီးသေးဘဲနဲ့ အဘွားကြီး ဒီဇိုင်း ဖမ်းပြီး ဖျစ်တောက်ဖျစ်တောက် လုပ်မနေနဲ့ ။ လာ... သွားမယ်"

"ဟဲ့...ထူးရယ်... မင်းသွားကြိုမှာ ယောက်ျားလေးကိုလေ၊ မိန်းကလေးကိုမှ မဟုတ်တာ။ ဖယ်... ကျုပ်မောင်းမယ်။ ရှင်လေးမောင်းတာကို ကျုပ်မစီးရဲဘူး"

ဒရိုင်ဘာနေရာကို အတင်းဝင်လုကာ ထိုင်လိုက်သည် ။ သို့မဟုတ်ပါလျှင် လေယာဉ်မောင်း သလို မောင်းသွားပြီး အသက်ပင် ပါနိုင်ဖွယ်ရာမရှိအောင် ထူးဆန်းဆန်းက ကားမောင်းရမ်းသည် ၊ ကြမ်းသည် ကို နှောင်းသက်ပိုင် စိတ်မချနိုင်။

"အံ့မယ်... နှောင်းက စိတ်လှုပ်ရှားနေတာပဲ"

"ကျုပ်က ဘာလှုပ်ရှားလို့ လဲ"

"ဧည့်သည် အခန်းကို သနေလိုက်တာ တကယ့်ကို ကြွလာမယ့်အတိုင်းပဲ"

"ဟဲ့... မာမီလွတ်လိုက်တဲ့ ဧည့်သည် လေ။ သူ့ကို ဖြစ်သလိုသိပ်ရမှာလား"

"ခါတိုင်း ဧည့်သည် တွေလို သာမန်ပေါ့ဗျာ"

"ဪ... သာမန်လူကို သာမန်လိုထားပေါ့ကွယ်။ အခု လူက မာမီရဲ့ အထူးကိုယ်စားလှယ် လေ၊ ပြီးတော့ ကြာကြာနေမယ့်လူ"

"ဟူး... စိတ်ကျဉ်းလိုက်တာ၊ ပုလင်းထဲရောက်သလိုပဲနော်"

ထူးဆန်းဆန်းက နောက်မှီကို လှဲချကာ ခြေပစ်လက်ပစ်ကို အိပ်လိုက်၏။

"ဟဲ့... ဟဲ့... ထူးရဲ့ ပိုးလိုးပက်လက်နဲ့ ဟီးနီးကားပေါ်မှာ လူတွေ၊ ကားပေါ်က လူတွေ ကြည့်ကုန်ပြီ ကလေးရယ်။ ထစမ်း.... မြန်မြန်ထ"

နှောင်းသက်ပိုင် အလန့်တကြား ပြောလိုက်သည်။ ။ မပြော၍ လည်း မဖြစ်။ ဘောင်းဘီတိုပွပွ မီးခိုးရောင်နှင့် တီရှပ်အဝါ ဖိုသီဖတ်သီ မိန်းကလေးက ရှေ့ခန်းဆိုဖာနောက်မှိုကို လှန်ချပြီး ဒူးတစ်ဖက် ချိတ်တင်ကာ အိပ်လိုက်သဖြင့် ကားပေါ်မှာ ထိုင်နေသူရော မတ်တပ်ရပ်နေသူတွေ အားလုံးကပါ သူမကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ။

"ဟာ... နှောင်းနှောင်းက အရစ်ရှည်တဲ့ မူလီပဲကွာ"

"လိမ္မာပါတယ် ကလေးရယ်။ ကြည့်လို့ မကောင်းဘူး။ ပြန်ထတော့ နော်"

ရှစ်မိုင်မီးပွိုင့်မိနေ၍ နှောင်းနှောင်း ပြောစကားအတိုင်း အများ စုမျက်လုံးများက စုပြုံ ဝိုင်းအုံကာ ကြည့်နေကြသည်။ ။

ခလုတ်ပြန်နှိပ်ကာ ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်ရသည်။ ။

လူတွေကပဲ အကြည့်ရိုင်းတာလား။ ထူးဆန်းဆန်းကပဲ အနေရိုင်းတာလား။ နှောင်းသက်ပိုင် မဝေဖန်လိုတော့ပေ။ သက်ပြင်းသဲ့သဲ့လေးချကာ မီးပွိုင့်အစိမ်းကိုသာ စောင့်မျှော်ပြီး ထိုကားနှင့် ဝေးရာသို့ အမြန်ထွက်သွားလိုတော့သည်။ ။

"ထူးရယ်... အပြင်သွားရင်တော့ ဘောင်းဘီရှည် ဒါမှ မဟုတ် စကတ်ရှည်ဖြစ်ဖြစ် ဝတ်ရင် မကောင်းဘူးလား။ အချိန်ရှိပါသေးတယ်။ စတိုးဆိုင်မှာ စကတ်ဝယ်မလား။ နှောင်းဝယ်ပေး မယ်လေ"

"ကဲ... သိပ်မပူပန်ပါနဲ့ နှောင်းနှောင်းရယ်။ နောက်တွေ့ရမှာ မှ မဟုတ်တာ"

"မဟုတ်ဘူး ၊ ဧည့်သည် လာရင် အမြင်ကောင်းအောင်လို့ "

"နှောင်းက အတွေးခေါင်နေပြန်ပြီ။ အဲဒီ ဧည့်သည် က ဘယ်ကလာ

တဲ့ ဧည့်သည် လဲ။ ပေါင်ဖြူတွေပေါ်တဲ့ အနောက်နိုင်ငံက လာတဲ့ သူလေ
။ အနေကြာလို့ ထဘီဝတ်တဲ့ မြန်မာမတွေကို တောင် မျက်စိရှုပ်နေမှာ ။
ခစ်.... ခစ်... ခစ်"

"ဟဲ့... ဟဲ့... ဒီကောင်မလေးနဲ့ "

နှောင်းသက်ပိုင် ထပ်မံမပြောဝံ့တော့ပေ။ ဘယ်လိုမှ ပြော၍ မရသ
ည့်အဆုံးတွင် မျက်နှာပူပူ နှင့် လေဆိပ်သို့ ဦးတည် လာလေသည် ။

ဒီကောင်မလေးနှင့် ဖက်ပြိုင်ပြောလျှင် မိမိသာ အရှုံးပေးရပေမည်။

ခု ကြည့်လေ နှောင်းသက်ပိုင်ကို ရှေ့မှာ ဂုဏ်ပုဒ်တွေဖော်ကာ ပြော
လိုက်တာစုံလို့ ။ စိတ်ဆိုးရ ခက်၊ ရယ်ရခက်နဲ့ ။

"အထိန်းတော်မကျ၊ ဆရာမ မကျ၊ အဒေါ်မဟုတ်၊ အစ်မ မဟုတ်တဲ့
နှောင်းနှောင်းတဲ့ လေ"

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ဖော်ဖြစ်ဖြစ်၊ ငယ်ကျွန်ဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့ တွေ့ရဲ့ အ
နားမှာ နှောင်းရှိနေဖို့ ပဲလေ"

အတောင် တဖျပ်ဖျပ်ခါပြီး ပျံ့ဖို့ အားယူနေတဲ့ ငှက်ကလေးကို
ထိန်းချုပ်ထားပေးဖို့ ပဲ။

ပြီးတော့ ထူးဆန်းဆန်းဆိုတာ နှောင်းနှောင်းရဲ့ အသည်းနှလုံးပဲ။

ထူးဆန်းဆန်း ဆယ်နှစ်သမီးထဲက နှောင်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဝင်အိပ်ပြီး ခု
ရွယ်အထိ နှောင်းရဲ့ အသားနဲ့ ထူးရဲ့ အသားထိနေမှ ၊ နှောင်း လက်မော
င်းကို ကိုင်ပြီးမှ အိပ်လို့ ရတဲ့ မိန်းကလေး ထူးဆန်းဆန်းပါပဲ။

ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်ပြော လက်က အငြိမ်မနေ အမြဲလှုပ်ရှားလို့

ဒီလိုကောင်မလေးမျိုးကို နှောင်းနှောင်းမှ မထိန်းချုပ်နိုင်လျှင် ဘယ်သူ ထိန်းချုပ်ရမှာ လဲ။ ဖတဆိုလေး အဓိက သမီးအတွက် အဝေးမှာ စီးပွားရှာလို့ ။

ထူးဆန်းဆန်းက ရူးပေါ့ပေါ့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် စိတ်ကူးယဉ်သီချင်းသံများကြားမှာ လွင့်မျောနေချင်သူမို့။ ထူးဆန်းဆန်း၏ ခြေလှမ်းများကို နှောင်းသက်ပိုင် လိုက်မှီမှ တော်ရုံကျပေ မည်။

ဒါကြောင့် ပညာတတ်ဘွဲ့ရသော်လည်း နှောင်းသက်ပိုင် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ ထူးဆန်းဆန်း အလုပ်ကိုသာလုပ်ရင်း ကြီးပြင်းလာသည့်၊ တိုးတက်လာသည့် ထူးဆန်းဆန်းတို့ ခေတ်ရေစီးမှာ အမိမျှောလိုက်ရင်း အလိုလို မောဟိုက်နေ၏။

"ကဲ... နှောင်းနှောင်း၊ ဖီလင်တက်မနေနဲ့ ၊ ရောက်ပြီ။ မာမီ လွှတ်လိုက်တဲ့ လူကြီးကို နှောင်းကပဲ ဧည့်ကြိုလုပ်ပြီး ခေါ်လာတော့ ထူးကတော့ ကားသွားထားရင်း ဂိုးအခွေနဲ့ ငြိမ့်လိုက်ဦး မယ်။ သွား... သွား"

"ဟဲ့... ဟဲ့... ဪ..."

နှောင်းသက်ပိုင်ကို အတင်းတွန်းထုတ်ပြီး ကားမောင်းသူနေရာမှာ ဝင်ပြီး ထိုင်လိုက်၏။

"ချစ်နှောင်း ဖြစ်တယ်နော် ဘိုင့်..."

ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မဖြစ်စေရန် ဟန်ချက်ကို ထိန်းနေစဉ် ထူးဆန်းဆန်းက ကားတံခါးကို အတင်းဆွဲပိတ်ကာ လျင်မြန်စွာ မောင်းထွက်သွား၏။

ကားထားရာ ဝင်းဆီသို့ ကွေ့လိမ်ကောက်၍ သွားနေသော ကားကို ရင်တမမကြည့်ကာ သက်ပြင်းချရုံကလွဲ၍ ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ပေ။

"မမရေ... နှောင်းတော့ သည်းထိတ်ရင်ဖိုပဲ။ မေမေ လွှတ်လိုက်တဲ့ လူနဲ့ က အဆင်ပြေပါ့ မလား။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဝမ်းဂိုးဆိုတဲ့ ကောင်ကလေး က နေရာအပြည့်ယူထားနေပြီပဲ"

"လူကြီးမိဘတွေက မွေးတတ်တယ်နော်။ ပြီးတော့ နာမည်နဲ့ လည်း လိုက်ပါတယ်။ ဦးမင်းခန့်နိုင်တဲ့ ၊ ခန့်ခန့်ညားညား ကြွားကြွားဝင့်ဝင့်နဲ့ လောကကြီးကို အောင်နိုင်ချင်တဲ့ ရုပ်ကြီးပဲ"

"ဟဲ့... ဟဲ့... ထူးရယ်"

တွေ့တွေ့ချင်း ဆောက်နဲ့ ထွင်းလိုက်သလို ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် နှောင်းသက်ပိုင် အလန့်တကြား ဟန့်ထားလိုက်၏။

"ထူးထူးဆန်းဆန်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်မျှော်လင့်တဲ့ အတိုင်း လွဲသွားတာပဲ။ မင်းလေးက မထူးဆန်းဘဲ ရိုးစင်းပြီး ပွင့်လင်းတာပဲ။ မနှောင်းသက်ပိုင် မဟန့်တားပါနဲ့ ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို ချီးကျူးတဲ့ စကားပါပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ဘဝမြင့်သွားတာပေါ့"

"ဟုတ်ပြီ၊ ဦးမင်းခန့်နိုင်နဲ့ ထူးနဲ့ တွဲလို့ ရပြီ။ နှောင်းနှောင်း ဘာမှ မပူနဲ့ ။ အဆင်ပြေသွား မှာ ပါ။ ဦးမင်းခန့်နိုင် ရှေ့မှာ လာထိုင်ပါ။ ခန့်ညားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်တာ ကြည့်ကောင်းပါတယ်"

ထူးထူးဆန်းဆန်းစကားကို

နှောင်းနှောင်း

ပြောတာ

မြောက်ပင့်ပြောနေ၍ နှောင်းသက်ပိုင် ရင်တုန်မောဟိုက်စွာဖြင့် တထိတ်ထိတ်နှင့် နားစွင့်နေသေးသည်။ ။

ဘယ်အချက်မှာ အဆင်းတွန်းချလိုက်မလဲ မသိပေ။

"ဦးမင်းခန့်နိုင် မြန်မာပြည်နဲ့ ဝေးနေတာ ကြာပြီလား"

"အင်း... ခြောက်နှစ်လောက် ရှိပါပြီ။ ဪ... ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို နာမည် အတိုကောက် ခေါ်ပါလား။ ခေါ်ရသူ မောနေမှာ စိုးလို့ "

"ဒါဆို ဦးလေးခန့်၊ မုံရွာဦးလေးခန့်နဲ့ ရောသွားမှာ စိုးလို့ ကိုကြီးခန့်ပဲ ခေါ်တော့မယ်နော်"

စ လာပြီ။ ရွတ်နောက်နောက်နဲ့ ပြော လာပြီ။

"ထူး... မာမိက မင်းမင်းလို့ ခေါ်တယ်လေ။ ထူးက ကိုကိုမင်းလို့ ခေါ်ရမယ်"

"နှောင်းနှောင်းကရော ဘယ်လိုခေါ်မလဲ"

"မာမိခေါ်သလိုပဲ မင်းမင်းခေါ်မှာ ပဲပေါ့"

"နှောင်းနှောင်းထက် ငယ်လား"

"အင်း... ငယ်တယ်၊ လေးနှစ် ငယ်တယ်"

"ဘယ်နှခုဖွားလဲ ကိုကိုမင်း"

ရုတ်တရက် အခေါ်အဝေါ်ပြောင်းကာ ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သဖြင့် နှောင်းသက်ပိုင် ရော မင်းခန့်နိုင်ပါ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွား၏။

"ဟဲ့... ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"ဪ... ဗေဒင်တွက်ကြည့်မလို့ လေ။ အိမ်ကို ခြေနှစ်ချောင်း အဝင်
ကောင်းလား မကောင်းဘူးလားလို့ ၊ မကောင်းဘူးဆိုရင် တည့်တည့်မဝ
င်ခိုင်းဘဲ နောက်ပြန် ဝင်ခိုင်းမလို့ "

"ထူး"

နှောင်းသက်ပိုင် မျက်နှာပူခနဲ ဖြစ်သွားကာ မင်းခန့်နိုင်အား တောင်း
ပန်သလို ကြည့်လိုက်၏။

မင်းခန့်နိုင် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ရင်း-

"ချာတိတ်ရယ်၊ မင်းက ရယ်စရာသိပ်မပြောတာပဲ၊ မနှောင်း အနေမ
ခက်ပါနဲ့ ဗျာ။ ကျွန်တော် က သူများ နိုင်ငံမှာ အနေကြပြီး နေစရိတ်၊
စားစရိတ်အတွက် အလုပ်တွေနဲ့ ပီနေလို့ ရယ်စရာတွေ ပျော်စရာတွေနဲ့
ဝေးနေတာကြာပါပြီ။ ခုမှ ရယ်ရတယ်ဗျာ"

"ဟာ... ကိုကိုမင်းက ရိုးရိုးကြီးဆိုရင် နှောင်းနှောင်းအဖွဲ့ဝင်လေ၊ လွ
တ်လပ်ပျော်ရွှင်မယ် ဆိုရင် ထူးအဖွဲ့ဝင်လေ၊ ဘယ့်နှယ့်လဲ"

"ထူး"

နှောင်းသက်ပိုင်မှာ 'ထူး'ဟု ဟန့်တားနေရုံကလွဲ၍ ဘာမှ မပြောသာ
တော့။

"အင်း... အဲဒါကို နောက်မှ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်မယ်။ အခုလောလောဆ
ယ်တော့ ထူးဆန်းရဲ့ ယာယီအဖွဲ့ဝင်ပေါ့။ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ချင်တယ်
လေဗျာ"

"အိုကေ စိုပြည်စေရမယ်၊ စိတ်ချ"

မင်းခန့်နိုင်နဲ့ ထူးဆန်းဆန်းတို့ လက်ဝါးချင်းရိုက်သံ၊ ရယ်မောသံတို့

ကားထဲမှာ ပျံ့လွင့်သွား ၏။

နှောင်းသက်ပိုင် သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချကာ ရင်မှာ မောဟိုက်နေသလိုလို၊
စိုးရိမ်သလိုလို၊ ကြည်နူးသလိုလိုနှင့်။

"တော်သေးတယ် မမမေ။ သူတို့ နှစ်ယောက် အဆင်ပြေသွားလို့ ဒါ
ပေမဲ့ မမ သမီးကို ယုံရသေးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပွဲဆက်ကြည့်ရင်း ရင်ထိ
တ်နေတယ် မမမေရယ်"

"ဟင်... ဝမ်းဂိုးနဲ့ ကိုကိုမင်းနဲ့ က သူငယ်ချင်း၊ ဟုတ်လား... တက
ယ်လား"

ရုတ်တရက်စားနေသော ဆီးထုပ်လေး ပြုတ်ကျသွားသည် အထိ တ
အံ့တပြုနှင့် မေးလိုက် သည် ။

နှောင်းသက်ပိုင် သက်ပြင်းခိုးချလိုက်မိသည် ။

အဆိုတော်နာမည်ကြီးတစ်ယောက်ကို အရူးအမူးစွဲလမ်းလျက်ရှိ
သော ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို ဘယ်သူက ယုံကြည်စိတ်ချစွာ လ
က်ထပ်ရဲမှာ လဲ။

"ဒုက္ခပါပဲ၊ မင်းမင်းတော့ စိတ်ညစ်သွားမှာ ပဲ"

"ပြောလေ ကိုကိုမင်း၊ တကယ်လားလို့ "

"အင်း... ကိုယ်နဲ့ စတိတ်မှာ နေတုန်းက တစ်တန်းထဲပဲ၊ နောက်
တော့ တက္ကသိုလ် ရောက်တော့ သူက ကဗျာသမား စာသမားအုပ်စုတွေ

ထဲမှာ ရောပါသွားတယ်။ ကိုယ်က ဒုတိယနှစ်နဲ့ ကျောင်းထွက်ပြီး နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်ရင်းနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတာ "

"ဒါဆို သူ့အိမ်နဲ့ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို သိလားဟင် "

အငမ်းမရမေးနေသော ထူးဆန်းဆန်းကို ကြည့်ပြီး နှောင်းသက်ပိုင် ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော မင်းခန့်နိုင်၏ မျက်လုံးများမှာ ...

‘ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’ဟူသော အကြည့်နှင့်ကြည့်လိုက်သည် ကို နှောင်းသက်ပိုင် မျက်နှာပူစွာ ခံစားလိုက်သည် ။

"အလကားပါ မင်းမင်းရယ်... သူ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကတည်းက စွဲလမ်းပြီး မိတ်ဆက်လိုက်တဲ့ အဆိုတော်တွေ မင်းသားတွေ မနည်းပါဘူး "

"အံ့မယ် နှောင်းနှောင်းရယ်... ထူးကို ချွန်တွန်းမလုပ်ပါနဲ့ နော်။ ထူးက သီချင်းတွေကို ကြိုက်ပေမယ့် အဆိုတော်တွေကို မကြိုက်ပါဘူး။ ဒီတစ်ယောက်ကိုမှ မကြိုက်တာ။ သီချင်းဆိုပြီး ခံစားတတ်တဲ့ အသည်းလေးက သိပ်ထိတာပဲ။ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးလေးဆိုနေတာ နားထောင်တဲ့ သူတောင် ငိုချင်တယ် သိလား "

"မရူးစမ်းပါနဲ့ ထူးရယ် "

မသက်မသာလေး ညည်းတွားရင်းက ဘယ်လိုမှ တားရမှာ မဟုတ်တော့သဖြင့် မျက်နှာပူစွာ နှင့်ပင် သူတို့ နှစ်ဦးနားမှ ခွဲထွက် လာလေ၏။

အသက် ၁၉ အရွယ် ကောင်မလေးကို ၂၇ နှစ်အရွယ်က ထိန်းသွားနိုင်မလား။

ဆယ်ကျော်သက်ရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားခံစားမှုကို နားလည်နိုင်ပါ့မလား။

"မင်းခန့်နိုင်ရယ်၊ သူက ကလေးစိတ်ပါကွယ်၊ လေရှူးလေးများ လို မတည်ငြိမ်သေးတဲ့ အရွယ်ပဲလေ။ ဒါကို မင်းနားလည်သင့်ပါတယ်။ အမှတ်တော့ လျှော့မပေးလိုက်ပါနဲ့ ကွယ်"

"သူက ဒီပြင် အဆိုတော်တွေလို မဟုတ်ဘူး ။ ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ အိမ်လိပ်စာကို ဂုဏ်ထားတယ်။ သူ့ကို ဆက်သွယ်ချင်ရင် တေးသံသွင်းတိုက်ကိုပဲ ဆက်သွယ်ရတယ်တဲ့ ။ တေးသံသွင်းတိုက်ကိုတော့ သူနှစ်ရက်တစ်ခါ လောက်တော့ လာတယ် ပြောတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အချိန်လာလည်း မသိဘူး။ သူ့ဘာသာသူ လာချင်တဲ့ အချိန်လာတာပဲတဲ့ "

"ထူးက သေသေချာချာ စုံစမ်းထားပါလား"

"အင်းပေါ့၊ လျှို့ဝှက်လွန်းလို့ ကို ပိုအသည်းယားတာ။ ရအောင်ကို စုံစမ်းချင်တာ။ ကိုကိုမင်းက သူ့လိပ်စာ မသိဘူးလား"

"ဘယ်သိမှာ လဲကွာ။ ရင်းနှီးတာပေမယ့် ကျောင်းမှာ ပဲ တွေ့ကြစားကြတာပဲ။ တစ်ခါတလေ အုပ်စုလိုက်လျှောက်လည်ကြတာပဲ ။ အိမ်သွားတာ လာတာက အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းသုံးယောက်ပဲ။ သွားလာ ဝင်ထွက်တာ"

"ကိုကိုမင်း အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းက သူ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဟင့်အင်း"

"ဘာလို့ အချစ်ဆုံးမဖြစ်ရတာလဲ"

"စရိုက်က သိပ်မတူဘူးကွာ။ သူက အတွေးသမား၊ ဘယ်အရွယ်ကတည်းက စဆွေးပြီး တွေးနေလဲ မသိဘူး။ အချစ်အကြောင်းကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့ ။ သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်ယောက် တည်း ရှိတယ်တဲ့ "

"ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ အဲဒီတစ်ယောက်က သူ့မိန်းမလား။ သူ့မှာ

မိန်းမရှိတယ်လို့ တော့ မကြားမိပါဘူး။"

"ဒါက နောက်ပိုင်းကိစ္စလေ။ ကိုယ်တို့ နဲ့ သိကြတုန်းက သူ့ချစ်သူက သူ့ကိုထားခဲ့လို့ အသည်းကွဲနေတဲ့ အချိန်လေ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဝမ်းဂိုး လို့ ခေါ်တာ၊ တစ်ယောက်နဲ့ ပဲ ရပ်သွားလို့ ၊ နောက် သူနဲ့ တွဲတဲ့ တစ်ယောက်ကျတော့ ရုပ်လှ ဥစ္စာပေါလို့ သူ့နားမှာ မိန်းကလေးတွေဝိုင်းပြီး ချစ်သူနှစ်ယောက်နဲ့ ဗျာများ နေလို့ 'တူးကမ်း'လို့ ခေါ်ကြတယ်"

"ကိုကိုမင်းက သရီးဝိတ်လား"

မချိုမချင်နှင့် အရွှန်းဖောက်လိုက်သော မနူးမနပ်လေးကိုကြည့်ကာ ရှက်ပြီးပြီးရင်းက-

"ဝိတ်ချိန်တောင် မရလိုက်ပါဘူးကွာ၊ မိဘတွေက ခေါ်တာနဲ့ စီးပွား ရေးလောကထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်ရတာ၊ ရင်ခုန်ချိန်တောင် မရှိလိုက်ပါဘူး။"

"ဟော... အိမ်နောက်ဖေးက ငှက်ကလေးက အော်နေတယ် ချင့်ယုံ... ချင့်ယုံတဲ့ "

"ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေတော့ကွာ။ အခုတော့ လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာပဲကြည့်"

"သူ့ကိုယ်သူများ လူပျိုကြီးတဲ့ ၊ ဝမ်းဂိုးလည်း လူကြီးလား မသိဘူး နော်"

"ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ ဝမ်းဂိုးလို့ ပြောထားကတည်းက တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ စွဲလမ်းသူပဲ ဖြစ်နေမှာ ပဲ"

"ဘယ်မိန်းကလေးကများ ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ခွာသွားပါလိမ့်နော်၊ အဲဒီမိန်းကလေး တွေ့ရင် ထူးက ခြေသလုံးဖက်ပြီး တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်။ ဝမ်းဂိုး သနားပါတယ်"

"အဲဒီမိန်းကလေးက အိမ်ထောင်ကျသွားပြီတဲ့ "

မျက်ရည်အဝဲသားနှင့်ပြောလိုက်သော ထူးဆန်းဆန်း၏ အသည်းနှုန်းလေးမှာ လျင်မြန်စွာ ထိရှ၍ သွားလေပြီ။

မင်းခန့်နိုင်နဲ့ ဘယ်လိုပဲ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ဖွဲ့၊ နောက်ဆုံးတော့ ဝမ်းဂိုးအကြောင်းနှင့် ရပ်တန့်သွားပြီး ငေးငိုင်းသွားတော့သည်။ ။

"ဝမ်းဂိုးက ချောတယ်၊ အသံလည်း ကောင်းတယ်၊ ပညာလည်း စုံတယ်၊ ဒါများ ဘာလို့ ပစ်ခွာသွားရတာလဲ"

"ဂုဏ်ပကာသနက သူတို့ နှစ်ဦးကို ဝေးအောင်ခွဲလိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်"

လူကြီးတစ်ဦးလို ထင်မြင်ချက်ပေးနေသည့် ကလေးမငယ်လေးအား မင်းခန့်နိုင်က ပြုံးကြည့်ကာ-

"ဒီခေတ်မှာ ဒါမျိုးတွေ ရှိသေးလို့ လား"

"ရှိတာပေါ့၊ ကိုကိုမင်းက ပဲပြုတ်သည် ကို ကြိုက်ခဲ့ရင် ကိုမင်း မိဘတွေက သဘောတူ မလား"

ရုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သော စကားကြောင့် မင်းခန့်နိုင် တွေဝေသွား၏။

"ဘယ်လိုလဲ လူကြီး၊ မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား"

မချိပြီး ပြုံးလိုက်ရင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

"မိဘဆိုတာ သားသမီးကောင်းစားစေချင်တဲ့ စေတနာတွေက တညီတညွတ်တည်း ရှိကြတာ ပဲလေ"

"ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မမြင်နိုင်ဘူးလေ၊ လမ်းဘေးအု

တံခွံပေါ်မှာ သီချင်းထိုင် ဆိုရင်းက နိုင်ငံကျော် အဆိုတော်ကြီး ဖြစ်သွား
မယ်မှန်းသိရင် သူ့ကိုခွဲသွားတဲ့ ချစ်ဦးသူလေးက လွမ်းစရာလေး
ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့နော်၊ ဟီး... ဟီး... လွတ်သွားတဲ့ ငါးကြီးက အကြီးကြီး
ပဲ"

ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ပြောချလိုက်
သော ထူးဆန်းဆန်းစကား ကြောင့် မင်းခန့်နိုင် ပြုံးမဲ့မဲ့လုပ်ရင်း...

"မင်းက ဝမ်းဂိုးကို တကယ်ချစ်လို့ လား"

"သိပ်သေချာတာပေါ့၊ ဘယ်အဆိုတော် ဘယ်မင်းသားကိုမှ မချစ်ခဲ့
ဖူးပါဘူး၊ သူ့ကိုမှ တကယ်ချစ်မိတာပါ"

"ထူး"

နှောင်းသက်ပိုင် လက်ထဲမှ ကိုင်လာသော အအေးပန်းလေး လွတ်ကျ
သွားမတတ် စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။

"ထူးရယ်... စကားကို အလွတ်အလွတ် မပြောရဘူးလေ၊ မိုက်ကယ်
ဂျက်စင်ကို လူတိုင်း အသည်းစွဲဖြစ်နေသလို အနုပညာနဲ့ ရောထွေးပြီး
သိပ်ခံစားရတယ် မထင်ပါနဲ့ ၊ ဒါတွေက ဂီတရဲ့ ညှို့အားတစ်ခုပါပဲကွယ်
"

"ဟာကွာ... နှောင်းနှောင်းက ထူးရဲ့ အသည်းနှလုံးကို ဘာမှ နားမ
လည်ဘူး၊ ထူး ရင်ထဲမှာ ဂိုးဂိုးနဲ့ မြည်နေတာ ထူးပဲသိတာ"

"တော်ပြီထူး၊ ကဲ... စား... သောက်၊ ရင်ပူနေရင် ရင်အေးအောင်"

နှောင်းသက်ပိုင် ရင်မောစွာနှင့် ကြားဝင်လိုက်ရသည် ။

အနေနီးအောင် လွှတ်ထား၍ မဖြစ်တော့။ အနေမနီးဘဲ

အနေဝေးသွားစေသော စကားများကို ထူးဆန်းဆန်းက ပြောနေတော့မည်။

"မင်းမင်း၊ ကားကို လပေးနဲ့ ငှားထားရပြီလား"

"ရပါပြီ မမနှောင်း၊ ပြီးတော့ အိမ်ခန်းပါ ငှားထားမလားလို့ နည်းနည်းစုံစမ်းနေတာ"

"ဟင်... အိမ်ခန်းငှားမလို့ ၊ ဒီမှာ နေဖို့ မေမေ ပြောထားတာပဲ မဟုတ်လား"

အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သော်လည်း မင်းခန့်နိုင် ဒီအိမ်မှာ နေတာကို စိတ်ထဲမှာ အလိုလို ကျဉ်းကျပ်ပြီး ထူးဆန်းကြောင့် မင်းခန့်နိုင် စိတ်ညစ်သွားမှာ အလွန်စိုးရိမ်မိသည် ။

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမနှောင်းတို့ က မိန်းမသားချည်းပဲဆိုတော့ အနေကျဉ်း မှာ စိုးတယ်၊ ကျွန်တော်က ညရေးညတာမှာ အသွားအလာရှိရင်"

"မမမေက ဆူနေဦးမယ်ကွယ်၊ နေဦး မမမေကို မေးကြည့်ဦးမယ်"

"နှောင်းနှောင်းကလေ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘာမှ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မဆုံးဖြတ်တတ်ဘူး၊ တစ်ဆိတ်ရှိ မာမီဆီပဲ ဖုန်းဆက်နေတာပဲ၊ ဒီမှာ ကိုကိုမင်း၊ ကိုကိုမင်း အပြင်မှာ ငှားနေရင် ထမင်းစားဖို့ ၊ အဝတ်လျှော်ပြီး မီးပူတိုက်ဖို့ ကအစ ပင်မင်းဆိုင်ရှာနေရမယ်၊ ဒီခေတ်က ပင်မင်းဆိုင်တွေ သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြီးတော့ အပြင်အစားအစာကလည်း ရေရှည်စားလို့ ကောင်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုကိုမင်း ဒီမှာ နေတာ အဆင်ပြေဆုံးပါပဲ၊ ထူးရယ်၊ နှောင်းနှောင်းရယ်၊ ဒေါ်ကြီးစိန်ရယ်ပဲ ရှိတာ၊ ယောက်ျားသားရယ်လို့ အားကိုးအားထား မရှိဘူး၊ ကားပျက်တာ၊ မီးလေးပျက်တာကအစ

လူခေါ်နေ ရတာ၊ ကိုကိုမင်းမှာ ကူညီစောင့်ရှောက်ချင်တဲ့ စိတ်ရှိရင် ဒီကနေ ဘယ်မှ သွားဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့ တော့"

"ဟဲ့... ထူးရယ်"

နှောင်းသက်ပိုင်က ထူးဆန်းဆန်းကို ဟန့်တားရုံသာ ဟန့်တားနိုင်သည် ။ ထူးဆန်းဆန်း ကဲ့သို့ မင်းခန့်နိုင်အား တုပ်နှောင်ထားသောစကားကို မပြောသာပေ။

"မမနှောင်းရဲ့ တူမက စကားပြောသိပ်တတ်တာပါလား၊ ကဲ... ထူးဆန်းဆန်းရေ၊ မင်းတို့ မိန်းသားချည်းပဲမို့ ကူညီစောင့်ရှောက်ချင်တဲ့ စိတ်အပြည့်ရှိပါတယ်။ ဒီမှာ ပဲ နေပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဧည့်သည် ကြီးတစ်ယောက်လို တဆောင်တယောင်ကြီး မလုပ်ပါနဲ့ ၊ အိမ်သားတွေ စားရိုးစားစဉ် ပဲ စားပါရစေ၊ နေပါရစေ၊ ကဲ... ကျေနပ်ပြီလား ထူးဆန်း"

သူ့စကားကို လက်ခံလိုက်သဖြင့် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားသော ကလေးတစ်ယောက် အမူအရာ အတိုင်း ပြုံးရွှင်ရယ်မောလျက်၊ နှောင်းသက်ပိုင်အား စွေကြည့်လိုက်သည် ။

နှောင်းသက်ပိုင်ကလည်း ကျေနပ်ပြုံးပြုံးနေသည် ကို တွေ့ရသဖြင့် ...

"ကဲ... ကြားလား နှောင်းနှောင်း၊ နှောင်းနှောင်းက သိပ်အကဲမပိုနဲ့ ၊ ပုံမှန်အတိုင်း ဆက်ဆံတဲ့ လေ"

"ဪ... ဒီကလေးမနယ်၊ ကဲ... အအေးနဲ့ မုန့်က နေ့လယ်စာစားရိုးစားစဉ်ပဲ မဟုတ်လား၊ နှောင်းနှောင်း ဘယ်မှာ မှ မပိုပါဘူး မုန့်စားလိုက်ဦး မင်းမင်း"

နှောင်းသက်ပိုင်က မုန့်ပန်းကန်ကို ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်သည် ကို

ထူးဆန်းဆန်းက လှမ်းနှိုက်လိုက်ပြီး အရင်စားလိုက်သောကြောင့် နှောင်းသက်ပိုင်၏ မျက်စောင်းလေး ကျရောက် သွားသည် ။ သို့ရာတွင် ဘာမျှမပြောဘဲ သူတို့ နှစ်ဦးနားမှာ မခွဲခွာဘဲ ထိုင်နေလိုက်သည် ။

"ကဲ... ကိုကိုမင်း၊ ဒီမှာ နေပြီး တာဝန်တစ်ခုကို ထမ်းဆောင်ပေးရမယ်နော်၊ အဲဒါလည်း မမေ့နဲ့ဦး"

"ဘာပါလိမ့်"

"ဝမ်းဂိုးကို ရှာပေးပြီး ထူးဆန်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ လေ"

"ဪ... ဒီကလေးမလေးနယ်"
